

NYÅRS- HÄLSNING

2011/12

Den uppmärksamma och minnesgoda läsaren av tidigare Nyårshälsningar vet att på denna plats brukar jag skriva om mer personliga saker – och beskriva mitt arbetsår på baksidan som ju rymmer större textmassa. Kanske symptomatiskt för en "halvpensionär" är att jag nu byter om på detta. Balansen i textmassorna för de olika delarna av mitt liv är alltså omkastade!

För BFAB har jag fortsatt med tillgänglighetsutbildningarna som verkligen är mina skötebarn. Under året har vi också genomfört de utbildningar som lagts upp i samarbete mellan BFAB och Hjälpmedelsinstitutet om Tillgängligt boende – bra för äldre, bra för alla. De olika tillgänglighetsutbildningarna fortsätter jag att arbeta med in i 2012. Även under det gångna året genomfördes Nyhetsdagar om den nya PBL som jag planerat och medverkat i genomförandet av.

Mikaela Eckered och jag fortsätter vårt samarbete som programsekreterare på Föreningen för Byggnadskonstens främjande Arkitekturmuseets Vänner. En dag i veckan samlas vi på kansliet i Arkitekturmuseets lokaler på Skeppsholmen. För mig känns det som ett väldigt roligt sätt att hålla sig à jour med allt som händer på arkitekturens, stadsbyggandets och designens område. För vännerna ordnar vi studiebesök, föredrag, diskussioner mm. I november genomförde vi en resa till Lissabon. Gå med själv – eller tipsa dina arkitekturintresserade vänner om denna förening – det är nämligen inte en förening för bara arkitekter. Läs mer på www.arkitekturmuseet.se/vanforening.

Under året har jag fortsatt som ledamot av tidskriften Träinformations redaktionsråd – ett uppdrag som jag kommer att fortsätta med under 2012. Jätteroligt att ha kvar en "fot" i träbranschen och träarkitekturen.

Och så har jag under det gångna året skrivit de krönikor i tidningen Byggindustrin som finns i denna Nyårshälsning – ett uppdrag som fortsätter under 2012. Också det ett roligt uppdrag, som kräver att jag läser, reflekterar, kommunicerar...

Så här får du min tolfte Nyårshälsning. Väl bekomme!

Tack för i år! Och ett gott 2012!

Hanne Weiss Lindencrona

En omvänd almstrid

Det dröjde några förvirrade sekunder innan jag fattade vad som hänt, ytterligare några sekunder innan jag kunde återfinna närminnet av platsen...

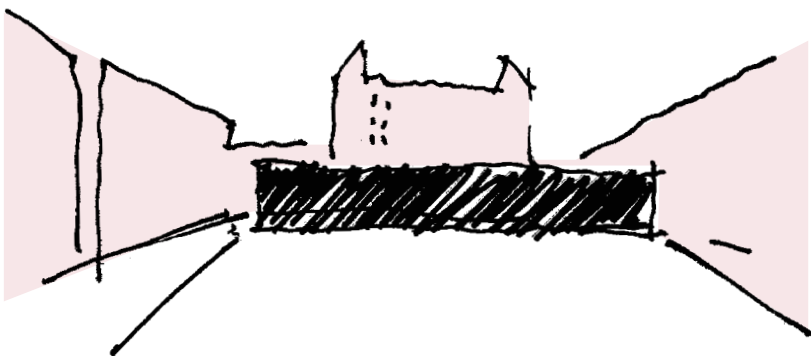
Platsen = Rådhuspladsen, alltså – hjärtat i min födelsestad København. Det var dit vi alltid skulle som barn mellan tågen på väg från "någonstans i Sverige" till Odense där semestrarna firades hos morföräldrarna. Det var duvor som skulle matas, det var "røde pølser" med jättestark senap som skulle ätas. Och Rådhusornets klockklang som skulle avlyssnas.

Då jag kring millennieskiftet bodde i Köpenhamn några år bodde vi i en lägenhet med burspråk från vilket man såg Rådhuspladsen. Ja, såg och såg – utblicken hindrades av en svarta, avlång glaslåda som uppfördes där då Köpenhamn var kulturhuvudstad 1996. Den innehöll info om Köpenhamn, om kultur, kollektivtrafik, m.m.

Byggnaden väckte en oerhörd folklig vrede. Den ansågs vara ful och även de som tyckte den var häftig i sig, tyckte oftast att den inte passade på "Pladsen". Det var lättköpta poänger för politiker som tillträdde på höga kommunala befattningar att lova rivning av den.

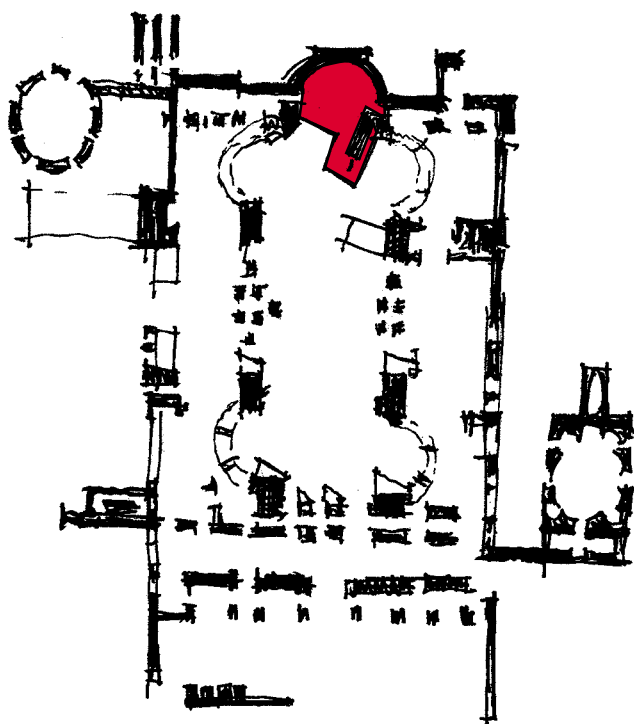
När jag nyss passerade Rådhuspladsen registrerade jag omedvetet och helt utan värderingar att något var i grunden förändrat. Och den närmast chockerande insikten var att den svarta lådan var borta... Och jag hisnade vid tanken på att danska kommunalpolitiker faktiskt efter 14 år hade fattat beslut om att använda miljontals kronor på att gå det folkliga motståndet till mötes och riva byggnaden.

Men så var det inte. Det var en kommande metrostation som motiverat rivningen. Har vi hört det förut? Javisst: Almstriden 1971, där Kungsans träd skulle fällas för en ny T-banestation. En annan tid, en annan plats, en annan situation – men ändå tänkvärt: Då stred man för ett bevarande. Nu genomfördes en rivning, säkerligen uppammat av folkets jubel.

Odogmatiskt återbruk

I höstas var jag för första gången i Istanbul – och det gav mersmak. Vilken fantastisk stad; moskéerna, basarerna, palatsen, topografien, stadssilhuetten... Och ständigt detta möte med vatten. Men hur är det nu – är det Mar-marasjön, Bosporen eller Gyllene Hornet som glittrar där? Sen faller kartan på plats. Underbart. Jag älskar den stunden av klarhet när jag, i en för mig ny stad, plötsligt inser hur stadens olika delar hänger ihop, lokaliserar väderstrecken och assimilerar stadens struktur i min kropp.

Väderstreck och riktningar är viktiga utgångspunkter för den religiösa arkitekturen. Korets/altarets placering i öster i de kristna kyrkorna är en så inympad kunskap i den kristna kulturfären att vi från detta omedvetet kan avläsa väderstrecken då vi ser en kyrka i landskapet. Och att muslimer i bönen vänder sig mot Kaba i Mekka är lika självklart.

I en av världens mäktigaste byggnadsverk, Aya Sofya, är mihrab, den nisch i väggen som anger riktningen för bönen, vinklad ca 15° – eller var det 25° – i förhållande till den kristna kyrkans huvudriktning – som var i riktning mot Jerusalem! Med denna vinkling mot Mekka kunde kyrkan således tjäna som islamiskt bönerum. Ett härligt odogmatiskt och pragmatiskt förhållningssätt som säkerligen räddade denna oersättliga byggnad från att demoleras.

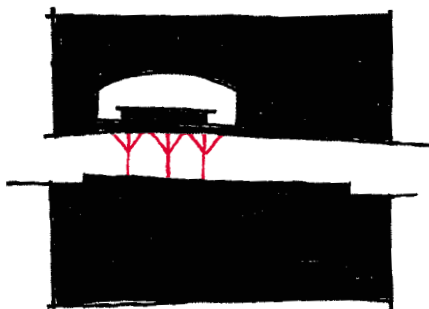
På nyåret besökte jag Europas största moské, Mezquitan i Cordoba, ännu ett helt magnifikt byggnadsverk. Men där är det den omvända företeelsen vi möter. Den gigantiska moskén, som byggts på platsen för en nerriven västgotisk katedral, blev obsolet då morerna fördrevs från Spanien. Lösningen blev att i moskéns mitt kränga in en kyrka som byggts ut genom århundraden. De förgyllda bönenischerna – förvånansvärt nog riktade mot Damaskus – finns dock kvar!

Spännande med religiös cross-over och smart återbruk av religiösa rum.

Känsla av trygghet

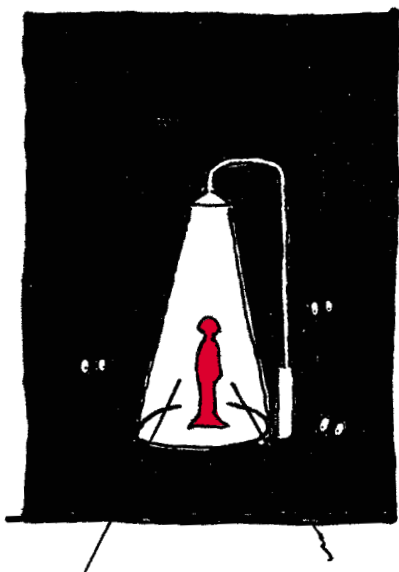
Ett av de viktigare målen för våra stadsmiljöer, gaturum och byggnader formuleras ofta som att de ska ge en "känsla av trygghet". Smaka på det! Målet är inte tryggheten i sig – men känslan/upplevelsen av denna. Betyder det att man ska lura medborgarna att tro att det är tryggare än det är – en falsk och ibland farlig trygghet i så fall. Eller menar man att det ska vara tryggt – och förmedla denna känsla till individerna.

Jag tänkte på det komplexa sambandet trygghet/ängslan när jag noterade att ett antal kraftfulla stålstöttor förts in mellan perronggolv och tak i T-banestationerna under mark vid T-Centralen i Stockholm. I stället för att lugna mig blev stöttorna ett bevis för att detta med hållfasthet varit, är eller kan bli ett problem. Och hur är det nu – har de räknat rätt på stöttornas dimensioner – och hur farliga är de perronger som man inte stöttat?

Och blir jag lugn på platser med många synliga poliser på gatorna, beväpnade gränsvakter eller i byggnader med starkt skalskydd? Knappast. De synliga signalerna om trygghetsskapande åtgärder blir för mig bevis för platsens möjliga farlighet.

De lösningar man väljer för att ge känslan av trygghet kan ibland vara helt felaktiga. Kvinnors oro för att röra sig i mörkret löser man ofta med en kraftig ökning av belysningen på själva gångstråken. Är vi kvinnor verkligen tryggare när vi går där som vandrare fyrbåkar i en mörk rymd? Eller tror vi att vi är det? Varför inte låta oss gå i halvmörkret och ge oss kontroll genom att rikta ljuset mot de presumtivt farliga ställena?

Varför känner vi oss så otrygga här i vårt jämförelsevis trygga samhälle. Robert Putnam menar att det finns ett samband mellan mellanmänsklig tillit/trygghet och ett samhälles sociala kapital, vilket i sin tur skapas genom deltagande bl a i föreningsliv, studiecirklar mm. Så oroas ej – sjung i kör i stället!

Fixarbransch

Ett fall – i dubbel bemärkelse – från verkligheten. En badrumsrenovering hos en vän krävde flytt av golvbrunn + bortbilning av den gamla. Då faller en liten ballaststen (eller betongklump) från betongbjälklaget ner i sovrummet i våningen under.

Ska man tro en skribent i en nättidning från en förening som promotar ett av våra vanligare byggmaterial, skulle jag här direkt tala om att en träkonstruktion skall vara bäst. Så slutar jag nämligen, enligt honom, alltid mina krönikor – hur de än börjar.

Det här med "alltid" förbryllar mig. Vid en hastig genomläsning av de senaste 3 årens närmare 30 krönikor har en handlat helt om träbyggande och två avslutats med en träkommentar. Alltid? Uppenbarligen är det både provocerande och kontroversiellt att hävda att även trä kan ha en plats i moderna konstruktioner, modernt byggande. Och hävda att trätekniken bör utvecklas.

För att inte verifiera hans tes växlar jag snabbt över till ett annat spår som kanske lite raljant kan sammanfattas så här: Byggsektorns förmåga att genom att göra fel försäkra sig om nya framtida uppdrag!

I den 120-åriga fastighet jag bor i, har de senaste tiotal årens alltför många vatten- och fuktskador inte i sig berott på husets ålder, utan på att man släppt in hantverkare i huset. Oj då – glömde kolla anslutningarna till diskmaskinen. Hoppsan – skulle man pluggat igen grenröret då det kapades... Som kund blir man ledsen – och fattigare. Som tillhörig byggsektorn blir jag dessutom bedrövad – och skamsen.

I dagarna har bjälklaget på fastighetens överbyggda gård inspekterats. Diagnosen positiv: teglet och stålet är i tillfredsställande skick, till skillnad från många betydligt yngre konstruktioner!

Devisen *If it ain't broken, don't fix it* känns ytterst relevant. Och om det har gått sönder, kolla att fixaren fixar skadan utan att fixa till nya skador!

Hus som självporträtt

Våra bostäders utformning och inredning har alltmer blivit en del av ett "varumärkesbyggande" eller branding över den egna personen eller familjen.

Men då säger jag bara Casa Malaparte på Capri. så bleknar allt i den branschen.

Curzio Malaparte var en omnipotent journalist, författare, krigskorrespondent, diplomat, dramatiker och fotograf. En effektiv kappvändare. Han krigade för Mussolini, sedan tog han avstånd från såväl denne som nationalsocialisterna, var i långa perioder fängslad och blev efter andra världskriget kommunist. Sedermera blev han maoist och testamenterade Casa Malaparte till kinesiska staten! Sitt efternamn Malaparte "den onda/felaktiga sidan" tog han som knappt 30-åring som en blinkning till Napoleons namn Bonaparte, "den goda sidan". Han rustade sig tidigt för dramatik och skrönor kring sitt liv och leverne, må man säga.

Och huset! Det tar nästan andan ut en när man efter en lång vandring plötsligt ser det där på udden Ponte Massullo på en klippa 32 m över havet. Det är en gigantisk rödputsad tegelbyggnad med ena kortsidan utformad som en gigantisk trappa, en omvänd pyramid, som leder upp till det platta taket. Där finns ett otroligt elegant utformat vitt vindskydd, som en ving har någon skrivit. Den omgivande naturen är oändligt vacker och oländig. Från havet kan byggnaden endast nås vid gott väder.

Byggnaden, som stod färdig 1939, anses vara ett av Italiens främsta exempel på modernistisk arkitektur. Arkitekt var Adalberto Libera. Men enligt andra källor förkastade Malaparte hans förslag och ritade själv sitt hus, som han själv benämnde "Una Casa come me", med hjälp av en capresisk murare.

"Ett hus som jag" är en fantastisk byggnad i ett fantastiskt läge som griper tag i betraktaren. Byggnadens mystik förstärks av att man i dag inte kan besöka den. Man får se Jean-Luc Godards film Föraktet från 1963, med bl a Brigitte Bardot för att få ett intryck av den på nära håll.

Så kan man – genom ett dramatiskt husbygge – iscensätta bilden av sig själv.

En kväll på operan

Ryggen värker, rumpan domnar, svetten bryter fram i pannan. Nej, det är inte referat av ett gym-pass utan min kropps reaktioner på en tretimmars operaföreställning en varm sommarkväll på Drottningholms Slottsteater, en del av vårt svenska världskulturav.

Och under den fantastiska föreställningen for tankarna i obehagade ögonblick hit och dit, korsande varandra och förflyktigades – lätt som den Mozartmusik jag lyssnade på.

Ryggstödet som sitter på helt fel höjd för oss i den nutida publiken – kan det ha funkade bättre för den kortare 1700-talsmänniskan? Hur kunde kvinnorna få plats med sina ymniga klänningar på de smala bänkarna med kort avstånd till bänken framför? Var stoppningen stum och hård då som nu – eller är den helt enkelt nersutten?

Och frågan om bevarande och användning av befintliga byggnader och miljöer... Få byggnader med innehåll kan bevaras så totalt som slottsteatern. Men visst är väl de flesta byggnader värda ett långt liv, t ex genom att de byggs om för att fungera i dag. Eller genom omvandling för helt nya verksamheter, när det gamla ändamålet är obsolet. Att återanvända och utveckla befintlig bebyggelse bidrar dessutom till kontinuitet och ökad mångfald i vår bebyggelse. Det är ofta en oerhört spännande upptäcktsresa att vistas i de komplexa och kanske ibland svårtolkade byggnader och miljöer som innehåller många tidslager.

Ny verksamhet ja... Då kommer jag osökt att tänka på Gamla riksarkivet på Riddarholmen som legat i malpåse sedan 1968 och nu byggs om till Barnkulturhus. Undrar just hur man där löst balansen mellan antikvariska/kulturhistoriska värden, byggnadens fysiska förutsättningar och hyresgästens/verksamhetens behov och ekonomiska förutsättningar. Vilken utmaning!

Och sen åter till Così fan tutte. Kroppens obehag kompensterades lätt av själens njutning. Vad är väl lite ont i ryggen mot en opera på slottet? Platt intet!

Natur och arkitektur

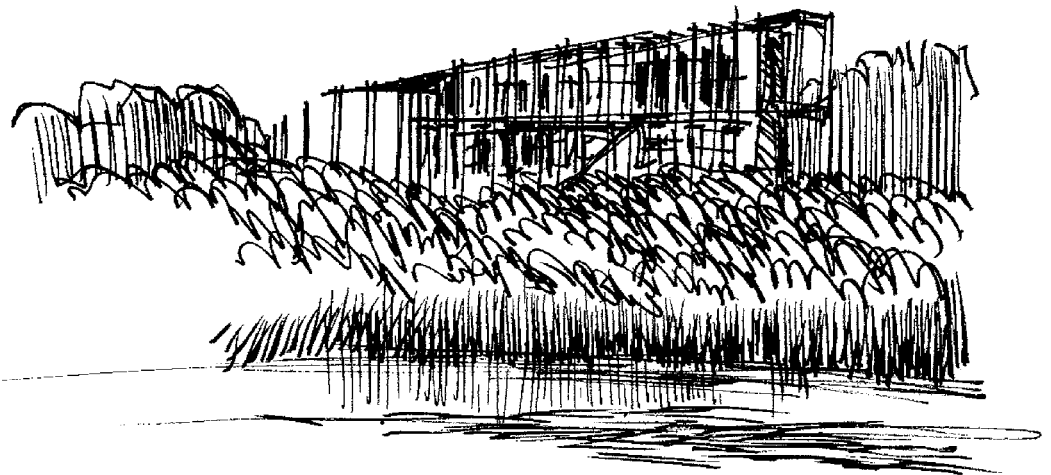
På väg hem från en veckas semester på Österlen stannade vi till i Naturum Vattenriket i Kristianstad. Ni vet: "Naturum" – ett besökscentrum för ett visst naturområde – en port till naturen. Det ska ge kunskap om och inspirera till, men ej ersätta, besök i naturen

Jag måste erkänna att jag sökte mig till Naturum Vattenriket för byggnadens skull. Och där låg den, "Redet i vassen", kanske landets mest stadsnära Naturum, 400 m från järnvägsstationen och med fri siktlinje mellan byggnaden och staden. En spännande byggnad i värmebehandlad furu, bitvis ganska dramatisk med sina utkragande partier.

Och vilket liv i huset! Ett vimmel av barn som fångade småkryp i en inomhusdamm, tryckte på knappar för att se fiskar, fåglar och växter i Vattenriket, vuxna som lärde mer om vatten, natur och hållbarhet och mycket, mycket mera. Detta Naturum verkade verkligen leva upp till Naturvårdsverkets krav att vara en verksamhet med aktiviteter.

Byggnaden gav de goda, inspirerande och tillåtande förutsättningarna för aktiviteterna, skulle jag vilja påstå. Och blev återigen förbannad när jag mindes en ledare i DN för ett par år sedan. Där kritiserades Naturvårdsverket, av skribenten ironiskt kallad för Arkitekturstödsverket, för sina satsningar på "lyxsaker" som Naturum. Därmed avslöjade hon sin okunghet om den nationella arkitekturpolitiken där det offentliga uppmanas att vara föredömligt när det gäller kvalitet inom arkitektur, formgivning och design.

Naturum byggs i anslutning till våra mest intressanta och "utvalda" naturområden. Det senaste året har de haft 1,1 miljon besökare. Att satsa på god arkitektur där är både att respektera områdena och att medverka till att öka deras attraktionskraft. Natur och kultur/arkitektur i verksamhetsinriktad symbios – det måste väl vara värdeskapande om något – långsiktigt hållbart!

Area för Aria – 2

På nyåret blossade en kultur- och arkitekturpolitisk debatt om ett nytt operahus i Stockholm upp i DN. Äntligen, tänkte jag, samtidigt som jag med viss förtjusning konstaterade att jag redan två år tidigare skrivit en krönika i BIN i samma ämne.

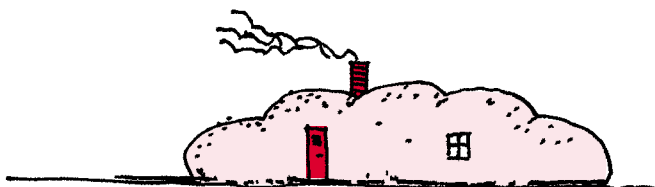
Utgångspunkten för min tidigare krönika var att Stockholm har skandinavisk jumboplats vad gäller operahus. En aktuell ledare i danska Arkitekten har nyss jämfört de nya danska och norska operabyggnaderna. Båda operorna ligger i hamnen, nära centrum och är klädda med natursten och med träinteriorer. Men de grundläggande intentionerna för de två byggnadernas relation till staden är diametralt olika.

I Köpenhamnsoperans mecenatbygge har byggherren Mærsk Møller således genom operahuset markerat sin roll som ekonomiska makthavare i stadens historiska struktur – ett uttryck för en "klassisk monumentalitet". Annat är det med operan i Oslo där monumentaliteten omtolkas genom att byggnaden "flätar sig in i" omgivningarna och bidrar till stadens liv.

Ledarskribenens förklaring är att i Oslo har arkitekterna haft mer att säga till om. Och säkerligen har dess arkitekt, Snøhetta, haft en klar vision om sin byggnad och dess förhållande till staden. Men jag tycker det är en något enkelspårig analys att bara hävda arkitekternas roll i processen. Med tanke på den vikt Oslo kommun lagt vid Björvikas roll i Oslos utveckling, kan jag inte tro annat än att redan tävlingsprogrammet måste ha innehållit kloka tankar om detta. Kommunen och staten har också orkat och vågat låta arkitekterna genomföra sitt storslagna och mycket speciella tävlingsförslag.

Slutsats för Stockholm: Gärna en Ikea-opera. Men först en internationell tävling med bra program. Och politisk kraft och mod att genomföra tävlingsresultatet. Och inte minst: se till att mecenaten inte har något inflytande under processen.

Om pris på limpör och bostäder

Det hände sig på den tiden då det fanns bostadspolitik, ett bostadsdepartement och en bostadsminister i riket. "Sanningen" i byggsektorn då, i

mitten av 1980-talet, var att det var byggreglerna som var boven i byggkostnadsutvecklingsdramat – och att de var hämmande för branschens kreativitet. För att utmana branschen initierades då en typ av normfritt experimentbygge, ett "fribygge", för bostäder.

Som medarbetare på departementet var jag med ministern då de stolta byggherrarna förevisade den första etappen av sitt fribygge. Det vi såg var förvisso billigare att producera – för lägenheterna var maximalt krympta både i yta och takhöjd. Enligt min uppfattning hade experimentet knappast frigjort något större mått av bransch kreativitet. Det var snarare så att lägenheterna tvingade fram de boendes kreativitet. För att få lägenheterna bobara hade man t ex genom lösa garderober försökt få en hall med någon förvaring, vilket i sin tur inkräktade på det redan diminutiva vardagsrummet, som i sin tur fungerade som kommunikationsyta. Så att möblera det rummet var närmast en omöjlig uppgift. Osv.

Den snabbråkande ministern, tidigare kommunalkamrer, konstaterade avslutningsvis: Jaha, nu har ni alltså visat att en halv limpa kan produceras för trefjärdedelar (eller var den tvåttredjedelar?) av priset för en hel limpa... Ridå!

Detta kom jag att tänka på när jag läste om en utvärdering den danska tävlingen Bedre Billige Boliger från 2001. Den tävlingen hade målet att få fram förslag till billiga bostäder uttolkat som att få så mycket "rum" som möjligt för pengarna. Men då med förklaringen att det skulle vara "rum inte bara som kvantitet utan också som kvalitet".

Hur det gick i Danmark? Den tålmodige läsaren får ge sig till tåls till min nästa krönika. Den otålige kan läsa hela utvärderingen på www.karch.dk/cinark.

Blev Bostäderna Billigare och Bättre?

Sex av de danska hyresbostadsområden som genomförts inom ramen för projektet BBB, Bedre Billigere Boliger har nu utvärderats med avseende på kvalitet och kostnader.

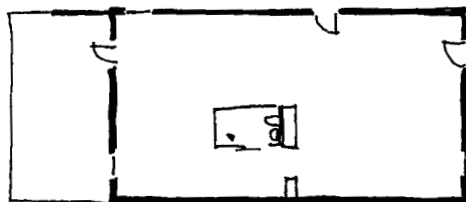
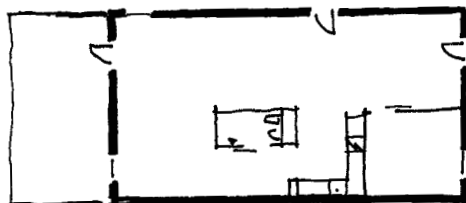
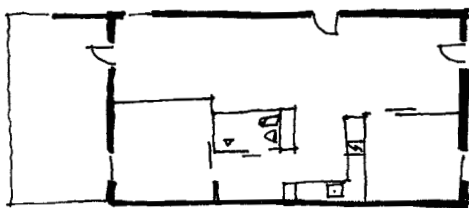
Och: Ja, det blev billigare. Alla projekten utfördes med olika system av prefabricerat träbyggande. Och de blev klart billigare än samtida platsbyggda byggnader. Riskfaktor: Ett enögt stirrande på produktionskostnaderna (billiga material t ex) kan leda till dyra driftskostnader.

Utvärderingen av den tekniska kvaliteten är en lovsång till prefabricerat byggande: det handlar om möjlighet till utvecklande erfarenhetsåterföring, stordriftsfördelar i produktionen, reducerad produktionstid och bättre kvalitetskontroll av byggprocessen. Riskområden: Fukt i krypgrunderna, oklarhet i ansvaret mellan olika producenter/leverantörer samt träfasadernas behov av täta underhållsintervall.

Och: det går att få god arkitektonisk kvalitet även i dessa billigare objekt. Men då måste arkitekterna, som i dessa fall, vara skickliga yrkesmän och ges tillfälle att se utöver den enskilda bostaden t ex ett samtänk mellan bostads- och områdesplaner. Systemen måste vara flexibla/ generella så de kan anpassas till aktuella natur-, väderstrecks- mm förhållanden. Arkitekttävlingar visade sig vara en bra väg att få fram bra projekt.

Boendeundersökningen visar att man trivs bra och inte upplever att "förbilligandet" gett sämre kvalitet. Man har t o m uppskattat att vissa bostäder levererats som "basbostäder" som kan kompletteras efter den boendes behov och ekonomi. Förvaringsutrymmena är dock för små och man saknar gemensamhetsanläggningar.

Det var faktiskt lite uppiggande läsning i novembermörkret. Allt var inte bättre förr! Kanske är det läge att igen testa ett BBB-försök även i Sverige. Starta då med en studieresa till Köpenhamn – och glöm inte "Bedre"!

Per undrar om man ska ange arkitekten??

Om året som gått **11** ...och det som kommer **12**

Nu har jag i de två senaste årens Nyårshälsningar gnölat om oron inför detta att demontera en god kontorsgemenskap respektive ansträngningen/jobbet att finna en balans i en ny tillvaro, där arbetet inte upptar merparten av tiden och delvis utförs hemma. Nu kan jag uppsumma mitt andra "otium-år"

Hur har det då gått. Ja, otium – det är ju ungefär vila eller fred, läser jag mig till. Ja, övergången från mer än heltidsarbetande till kanske halvtidsdito har varit märkligt odramatiskt. Kanske underlätts processen av, att jag, som egen företagare, alltid integrerat arbete och fritid. Då blir det inte digitalt detta med att sluta jobba – först onon – sen offoff. Nu kan jag fortsätta att glida mellan rollerna, i en sorts växelbruk, där det fria livet får bre ut sig allt mer.

Jag som är typisk B-människa kan nu emellanåt, även i veckorna, sega lite längre på alla morgonmomenten. Snooza några vändor till, läsa tidningen lite noggrannare, lyssna på radion. Eftersom jag ju mestadels arbetar hemma, kan jag driva runt i morgonrock – även när jag jobbar eller talar telefon – ingen skype då inte!

Många resor har det blivit även detta år – flera av dem i jobbet. Men en helt oförglömlig och mycket stark upplevelse var de tre veckorna jag under april bodde i Foresterian på Axel Munthes Villa San Michele på Capri. Helt underbart! Vilken miljö, vilken frid – kanske ett sant otium... Jag vandrade varje dag, ofta på egen hand, på den ofattbart vackra och dramatiska ön, skrev en nystart på en strandad uppsats (det var därför jag var där), målade akvarell på nätterna, träffade andra stipendiater och bara mådde så bra. Där fann min rastlösa själ en viss ro.

På framsidan av denna hälsning skriver jag lite om mina mer yrkesrelaterade uppdrag... Men jag har fortfarande kvar mina "lönsbefriade" verksamheter: Ordförandeskapet i Målargruppen Maria, MåMA, kul och stimulerande, samt sekreterarskapet i Bostadsföreningen där jag bor.

Akvarellmåleriet måste jag planera in som om det vore ett arbete – det är ett nyårslöfte för 2012. Feta streck i almanackan som läser tiderna. Jag sålde bra på den utställning vi hade i Målargruppen Maria, MåMA i höstas. Det är alltid uppmuntrande och roligt. Men när jag inte målat på länge är det så svårt att komma igång. Jag måste nog gå en kurs snart, så jag kommer loss...

Men nu först, från annandag jul och ca tre veckor framåt. Kuba – here I come!

HWL Arkitekt AB

Timmermangatan 2A • 118 25 Stockholm
Telefon 08-658 21 28 • Mobil 070-571 36 29
e-post hanne@hwl.se • www.hwl-arkitekt.se